

יום שבת
5:16

בכ"ד

כנית שבת
4:13

מיכאל יצחק מליק ואברהם פולדמן הי"ד

פרשת וישוב, כסלו תשע"ו שבעה שלושית ושבוע, גליאון מס' 9

שבת מברכין

שנה שלושית ושבוע, גליאון מס' 9

גלוון זה יוצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

יוסף - "בעל החלומות"

בתחילה פרשנו, מספר יוסף לאחיו שני חלומות: חלום האלומות וחולום הכוכבים. מעבר לכפיות התמונה, תגבות האחים לשני החלומות אינה מובנת. בתגובה לחלום הראשון, מתגברת שנתן האחים ליוסף, על השנה הקודמת אליהם שבעה מהבאת דיבכם לעקב. ואילו אחורי החלום השני, מהתפכת השטאה לנאה: "וַיֹּאמֶר בְּנֵי אָחִיךְ לְיַעֲשֵׂה" (שם, יא). והדבר אכן

ברור, שדרכו של עולם שקנאמה מובללה לשנה ולא הפך. בכדי לנשוט לרדת למשמעת חלומות ווסף, נזכיר בתגובה האחים לחלום הראשון. באופן מפתיע, האמרה החמורה של "וַיֹּוסֶף עוֹד שָׁנָא אֶתְזָוֹן" (שם, פסוק ח), באח השטאה: "קָפְלָקְגָּמְלָק עַלְינוּ, אָמֵשׁוֹלְתְּקַשְׁלָבָנוּ" (שם).

האם יש כאן שאלת רטורית, שהתשובה העלה ברורה, או שמא שאלת אמיתית נשאלת כאן? "הָאָבִן עֹזָרָא" רואה כאן שאלה אמיתית, וմבדיל בין שני מושגים - "מלך" ו"מושל". המלך, והוא המומלך על ידי הציבור בקבלתו וברכוניו, ואילו המושל עושה זאת בכפיה. אם כן, שואלים האחים את יוסף: כיצד עלה אתה להנהגה? בראונו או בכפיה?

האם עינה יוסף? נראה שכן, וזה תפקידו של החלום השני. בשונה מהחלום הראשון - בו משתתפים אחים שווים ואלומות שוות, ומשמעותה שאינה ברורה, אלומות האחים בוחרות להשתרחות לאלומות יוסף, בחולום השני - אין שיווין, יוסף אינו בחלום בכלל, הוא מרים. ברומי השם - אין מלכות, יש ממשלה: "אֶת הַמָּאוֹר הַקָּדָל לְמִמְשְׁלַת הַיּוֹם" (א, טז). אם כן, החלום השני אינו חוזה על החלום הראשון, אלא תשובתו של יוסף לשאלת אחיו, כיצד היה שלטונו - במלכות מכבדת או בממשלה כופיה? תשובה יוסף - בכפיה.

אם יוסף מאמין - חושבים לעצם האחים - שמלך אותו עליינו, אין הוא אלא בעל גאותה שאינו יודע בערך עצמו. תוצאת מחשבות אלו, היא השנה המופיעיה אחרי הוצאה הדיבה והחלום הראשון. אבל, אם מדובר במושל בכפיה, כדי שמתברר בחולום השני, אין לנו שיח עוד עם שטאה, אלא קנהה בעליונו של יוסף.

תפיסה זו של שליטו יוסף, מתאיימה הן להכרתו את שליטונו של יוסף: "וּבְלַעֲזִיק לְאַרְיָם אִישׁ אֶת יְדוֹ וְאֶת רֶגֶל בְּכָל אֶרְץ מִצְרַיִם" (מא, מד), והן לתיאור שליטונו מצדו של יוסף: "וַיַּשְׂלַמֵּנִי לְאַבְרָהָם הַרְפָּעָה וְלְאַדְוֹן לְכָל בֵּיתוֹ, וּמְשֻׁלְבָל אֶרְץ מִצְרַיִם" (מה, ח) וכן בדברי אחיו לאבירם: "וַיַּגְדֵּל לוֹ לְאַבְרָהָם: 'עַד יוֹסֵף חִי וְכִי הָאָמָל בְּכָל אֶרְץ מִצְרַיִם'" (שם, פסוק כה).

לעומת שליטונו של יוסף, אין מוצאים בספר דברם (ז, טו) לשים עליינו מלך, לשים, בבחירהו וברצונו, מלך ולא מושל.

שיתוט ההנאה המוצפוה ממנה יישראל, אינה בדגם של שליטו יוסף, אלא בדגם מתחשב השואב ומתקבל את עצמותו מהעם,

ובלשונו עצווית - דוגם דמוקרטי.

נראה, שגם השאיפה למילוכה מתוקנת, היא מבין הקשרים בין פרשנותו לחג החנוכה, בו, כתיאור רומי"ס: "גָּבְרוּ בְּנֵי הַשְׁבִּיר". ת.ג.צ.ב.ה.

הרב רועי צמייר

מאמר זה נכתב לע"ג אבינו, ר' זאב יעקב ב"ר אשר זליג צמיר ז"ל, סיום פטירתו חל השבוע.

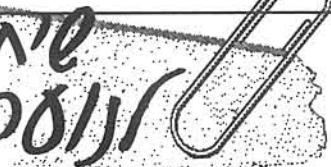
לע"ג אמו, מרת רבקה פרידמן ע"ה בת ר' אברהם ז"ל, נלב"ע כ"ז בכסלו תשנ"ו

כמו כן נתקבלה תרומה מأت מירי וויסי בצר שיחיו לע"ג האם, החותנת, מרת איטה גובי-שטיינר ע"ה בת ר' שמואל הלוי ז"ל, נלב"ע כ"ה בכסלו תשס"ג

נתקיבת אף תרומה מאת ר' יוסף י"י בדור נ"י לע"ג אבינו, ר' מנחם מנדלב"ר צבי ז"ל, נלב"ע כ"ט בכסלו תשל"ד

נתקיבת אף תרומה מאת משפחתי וילצ'יק תה' לע"ג הבעל והאב, ר' יוסף ב"ר משה וילצ'יק ז"ל, נלב"ע כ"ד בכסלו תשע"ב

תנצ"ה

הרבי שלמה הכהן קוק זצ"ל - רבה של רחובות

עליה לגנזי מרים מרים נר רביעי של חנוכה תשל"ב

בליל הדלקת נר רביעי של חנוכה תשל"ב, על בסורה השמימית מורי הרבי שלמה הכהן קוק זצ"ל, זוגתו הרבנית יהודית ע"ה ושני בניהם הרכים - דן ונחמן. תאונת הדרכים המחרידה שבה ניספו בני המשפחה, מכתה בתדממה את כל תושבי רחובות, יחד עם רבים, רבים שהכירו והוקירו את הרבי זצ"ל ואת זוגתו הרבנית ע"ה.

מספר עליהם, נזכר ידידיה מאיר יבל"א: "מעולם לא דיברו אצלנו בבית על האסון... מה שכן, שהם היו הרבה יותר צעירים ממה שחשבתי. הרוזמה העשיר שלחם הטעה אותנו: אני יודע שהיא הספיקה לכתוב שני ספרי מחשבה וללמוד באוניברסיטה; והוא היה שוכב בבית הדין הרבני בת"א ולהתמנות לרבה הראשי של רחובות.

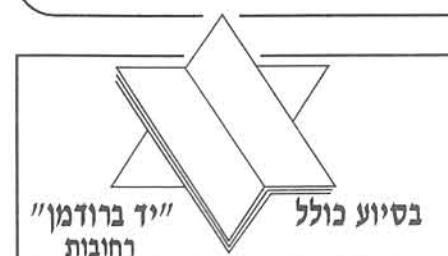
כל קורות החכים הללו, בצירוף התואר "סבא שלמה" ו"סבתא יהודית", גרמו לי לחשב מהם היו אנשי מבורגים יחסית. חמישים-שישים, ופתחותם נודע לי שהוא היה בן 42 והוא בת 38. זה מדהים.

יש לי חברים בגל הזה. אבל לא רק הגיל מבלב. כבר שנים אני מנשה ולא מציל פענעה את אישיותו המורכבת של סבא שלי. אני קורא את קורותיו ואת המאמרים שכabbב ומסתובב. פה הוא עליוי בישיבה הליטאית "חברון" בירושלים, שעושהليلות בימים בלימוד הגמרא, ומה הוא שוכב את האקדח מתחת למגרה שלו בבית-המדרשה בדרך לפולה של ה"הגננה"; כאן הוא לומד דיננות והוא בקורס קאנינים של צה"ל; כאן הוא כותב: "הציבור היהודי מאבד את המקוריות שלו, מושפע מהתוכנית האחורה ברדייו ובטלוויזיה", וכך הוא דואג להקים מוסד שיעביר חוגים לילדיו מצוקה, באומרו: "אני שואף לראות ילד עם בגדים בלבד, שמנאווה ללמידה גנטית"; כאן הוא בן משפחתו של מקש הצינונות - הרב אברהם יצחק הכהן קוק, ומה הוא תלמידו של המנהיג החירדי היסטורי ה"חיזון-אייש". אז מי הוא היה באמת? איך נראה, לו חי הימים? מה הייתה השקפת עולם?AMA שלויי מושפע מהזיהוי, וכאן הוא היה הכל ביחיד. "שיילוב כזה שאין הרים. פשוט אין. אתה לא יכול למצוא דבר כזה. גם חרדי וגם ציוני, גם רב וגם איש צבא, גם משכילים וגם ירא-شمמים. הוא היה אחד, יחיד ומוחד. משחו שאי אפשר להסביר". אבל היא לא אובייקטיבית.

מצטט ידידיה את ששמע מפני הסופר חיים באר: "תגידי", שאלתי אותו - מנצל את העבודה שסופסוף מצאתני מישחו או בייקטיבי - "וואיך היה סבא שלך? איזה מן טיפוס?" וחיכים באר ענה: "סבא שלך היה שיילוב כזה שאין הרים. פשוט אין. אתה לא יכול למצוא דבר כזה. גם חרדי וגם ציוני, גם רב וגם איש צבא, גם משכילים וגם ירא-شمמים. הוא היה אחד, יחיד ומוחד. משחו שאי אפשר להסביר". ת.ג.צ.ב.ה.

ראש חוץ בטבת ביום קדש ולמחרתו ביום ראשון הבעל"ט
הمولד יהיה ביום שישי, שעה 7:19 דקות ו-12 חלקים

לקוראים: מאמרים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערכת: הרב אברהם פום, משה רוט, נפתלי עיר, יהודה מליק
העריכה בסיעור אברכי כולל י"ד ברודמן" ללימודיו הוראה ודיננות, בית ספר א', רחובות

טלפון: 08-9412048

אתרנו באינטרנט: www.pirsuma.com/siach

הדפסה: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל. 08-9475106.

شيخ בחסידות

שנת האחים לישע

בכדי שיעלה למדרגה גדולה שהיא מדרגות מוסף. האחים רצויו יוסוף עלה לנדרלה, על אף יוסטו אותו, על מנת שמחלם להם ויעלה לנדרלה. מצינו, שלא רק האחים רצו בטובות יוסף, אלא אף רצוחה בטובות אחיו, כפי שמצונו בדברי כי שלמה הבהיר ובונוביץ מודומסק: "שהיה מרמו להם, אף כי המה כולם קדושים, אף על פי כן הם צרכיכים לו להיות להםראש ולמניג, כי הוא צור כל החשפות בחינת יצדק טוז עולם. כי כן היה כוותה הרבייה, שהיהה בכל דר' צדיק יסוד עלם. עוז רוזר לצדיק ולישרי לב שחמה, כי על ידי הצדיק הולכים כל החשפות. ודבר זה גלה לנו בעשיטי יי"ע, שהופץ אוורו על פניו בתחלת פרשתנו, אנו עדים לריב ונשאה בין יוסף ואחיו. יוסף בעעל החלומות", הביא את דברם רעה אל אביהם. האחים מכורחו לעדודות עלם, למצרים האקרים.

ובני יעקב יושן כ"ץ מפלאה מקשה: איך עלה על הדעת שנאה שכואת בין אחים, ומה ראתה התורה לפרנס זאת? "ויש לתמוה בהוויה, בגון: "ויקרא יעקב שמלטונו" (פסוק לד). וכשכתוב לחקלאות, لكن שטחי המרעה מצטמצמים. בקץ, השדות יבשים והשאריות החקלאיות שם אוזלו. כמו כן, היו שם בודאים הגראם הרבה דיליה, והרואה: האחים מודיעים לאביהם, שיחיה רעה אקלטיהו" (פסוק לג) ועקב מאמין. כדיועז, חיית רעות יכולות להיות רק באזורי דילמים מישובים. לכן, יש שמיות שטחי מרעה, ובעלי עדרים גדולים נהגו לנדוד לשם לכמה חדים, כשהם האוכל בשדות אזור מגוריהם. וכן יוסף לבקרים ולהביא ליוסף דיווח על מצבם ויד. ואחרות זת נגיעה התייחסו על רשותו והרואה: האחים מושאל ושי"ה: הרי חברון היא על הרו! ותשובתו המדרשית: יש כאן רמז רשות. כאן מתחילה התשומות רצון ה' בברית בין הבתרים" (טו, יג-יד). איז פירוש "עמק" - רעיון, מחשבה, "עומקה" - נסתות. כלומר, יעקב, בשולחו את יוסף, אין מודע למחלק האלקין, لكن הרא עשה מעשה, לא יונה, אמרנו פורה פומה באני פשרו, צרך לפתחו לכואורה, תמורה: לשולח את יוסף לאחים, בידיעו את חסם יוסף, והוא לא חשב על רצח, אבל למה להעמידו אליו. אמן, הוא לא מימש גזרתו הנכיל. אבל על פי הפשט, אין קושיא, עשרה אנשים, המגיעה לכמה חודשים, עשו רושם, ומטעע הדברם - כל מקום מהר להתקשר אליהם, לשחרר עצם, לשוחח, וכך הם מקבלים מידע עליהם. ועוד ראייה: מסופר, שיוסף טעה ואיש יודע לכונו לאחיו. היכי? אלא, במקום דל בתשובים, קבוצה של יוסף נבעה יחדיו ויד לאחיו וויסוף עוד שנדי אחותו: יי"ע, שכונת אמי' וויסוף נצטט מלי"ע נסדק מסביר, כי שנתה האחים את שנות יוסוף והאחים הייתה כפופה על ידי בורא עולם, זאת כיוון שרצה הקב"ה לקיים הבטחות שיעקב ריד למוצרים שלא בגולות ובזוויג. על כן, קודם לכך יוסוף היה צריך לימייך ולדעת למוצרים, יוציאו עוד שלו אחותו, משען על יוסוף הזיהו תוחזק יותר לעלות למדרגה גודלה" ("ונעם אלמל", ישב).

על מנת שייעקב יבוא בעקבותיו. חכמוני למדונו, כי לעתים מגעים לצורך קשיים ויסורים,

הר奄 أبي שיש

"חנוך לנער"

על הפסוק בפרשנתנו (לח, כה): "הַפְּרָנָא לִמְיֵה הַחֲתָמָת וְהַפְּתִילִים" (לח, ב): "אייר חמא ברבי חנינה: ביהכר' בישר לאביו, ביהכר' בישrhoו; ביהכר' בישר - יפְּרָנָא לִמְיֵה בָּנֶךְ הַיָּא" (לו, לב), ביהכר' בישrhoו - הַפְּרָנָא לִמְיֵה". כוונות הגمرا לומר, שאין דבר מתרחש ללא סיבה. אם נבחן את השתלשות העיניים, נגלה סיירה של מעשים הנעשים בידי יהודה, שאינם עולם בקנה אחד עם הנדרש ממנהיג. החל בהצעתו (לו, כז): "לְכוּ וְמִמְּפְרָנָו לִשְׁמֹעָלִים וְזַנְגָּנוּ אֶל תְּפָחָיו, פִּי אֲחִינוּ בָּשְׂרֵנוּ הוּא וְיִשְׁמַעְנוּ אֶפְיוּ". במצוותם של יהודים, מושמעים לו ומקבלים על עצם את מהנייתו, יכול היה יהודה להציג, להזכיר את יוסף לאביו. בהמשך מעשה תمرة, יהודת המנהיג פונה ל夸ישה בדרך. ולא עוד, אלא מפקיד כתבו, שגם לדעת ה"אליה רבבה" יש להוציא את הינו מהבקבוק רק בטמוד לברכה ולא לפני קו. ה"משנה ברורה" (קפג, ס"ק ח) כתוב, שמה שיש מהחייב לשם נס של ברכה ולא שהיין סתם מונה בכוס (וראה "הלכת ברורה" לרבות דוד יוסף, ברכ' יט, אמנים העירו "פסק תשובות", שם), שרק מזיגות הנוסע עמדו שלד, ב"בירור הלכה"). בפירוש זה יש עניין נוסף והוא, שיש להוציא את הינו מהחייב סמוך לברכה, וכך ביאור הרשב"ץ (שם): "להביאו מן החבית סמו" לברכה, כדי שלא יפו טumo בעיכוב כל, אלא תיכף להוציאו מן החבית ימזגו ויברך עליו".

נתני ערי

"הַפְּרָנָא לִמְיֵה הַחֲתָמָת וְהַפְּתִילִים"

על הפסוק בפרשנתנו (לח, כה): "הַפְּרָנָא לִמְיֵה הַחֲתָמָת וְהַפְּתִילִים", אמורთ הגمرا (סוטה י, ב): "אייר חמא ברבי חנינה: ביהכר' בישר לאביו, ביהכר' בישrhoו; ביהכר' בישר - יפְּרָנָא לִמְיֵה בָּנֶךְ הַיָּא" (לו, לב), ביהכר' בישrhoו - הַפְּרָנָא לִמְיֵה". כוונות הגمرا לומר, שאין דבר מתרחש ללא סיבה. אם נבחן את השתלשות העיניים, נגלה סיירה של מעשים הנעשים בידי יהודה, שאינם עולם בקנה אחד עם הנדרש ממנהיג. החל בהצעתו (לו, כז): "לְכוּ וְמִמְּפְרָנָו לִשְׁמֹעָלִים וְזַנְגָּנוּ אֶל תְּפָחָיו, פִּי אֲחִינוּ בָּשְׂרֵנוּ הוּא וְיִשְׁמַעְנוּ אֶפְיוּ". במצוותם של יהודים, מושמעים לו ומקבלים על עצם את מהנייתו, יכול היה יהודה להציג, להזכיר את יוסף לאביו. בהמשך מעשה תمرة, יהודת המנהיג פונה ל夸ישה בדרך. ולא עוד, אלא מפקיד כתבו, שגם לדעת ה"אליה רבבה" יש להוציא את הינו מהבקבוק רק בטמוד לברכה ולא לפני קו. ה"משנה ברורה" (קפג, ס"ק ח) כתוב, שמה שיש מהחייב לשם נס של ברכה ולא שהיין סתם מונה בכוס (וראה "הלכת ברורה" לרבות דוד יוסף, ברכ' יט, אמנים העירו "פסק תשובות", שם), שרק מזיגות הנוסע עמדו שלד, ב"בירור הלכה"). בפירוש זה יש עניין נוסף והוא, שיש להוציא את הינו מהחייב סמוך לברכה, וכך ביאור הרשב"ץ (שם): "להביאו מן החבית סמו" לברכה, כדי שלא יפו טumo בעיכוב כל, אלא תיכף להוציאו מן החבית ימזגו ויברך עליו".

המשפחה עם ישראל: הירidea למצרים. הכל הוא: אם כתוב "יעקב" - מדובר על עניין הקשור לזמן התרחשותו בהוויה, בגון: "וַיַּקְרַב יַעֲקֹב מִצְרָיִם" (פסוק לד). וכשכתוב לחקלאות, لكن שטחי המרעה מצטמצמים. בקץ, השדות יבשים והשאריות החקלאיות שם אוזלו. כמו כן, היו שם בודאים הגראם הרבה דיליה, והרואה: האחים מודיעים לאביהם, שיחיה רעה אקלטיהו" (פסוק לג) ועקב מאמין. כדיועז, חיית רעות יכולות להיות רק באזורי דילמים מישובים. לכן, יש שמיות שטחי מרעה, ובעלי עדרים גדולים נהגו לנדוד לשם לכמה חדים, כשהם האוכל בשדות אזור מגוריהם. וכן יוסף לבקרים ולהביא ליוסף דיווח על מצבם ויד. ואחרות זת נגיעה התייחסו על רשותו והרואה: האחים מושאל ושי"ה: הרי חברון היא על הרו! ותשובתו המדרשית: יש כאן רמז רשות. כאן מתחילה התשומות רצון ה' בברית בין הבתרים" (טו, יג-יד). איז פירוש "עמק" - רעיון, מחשבה, "עומקה" - נסתות. כלומר, יעקב, בשולחו את יוסף, אין מודע למחלק האלקין, لكن הרא עשה מעשה מעשה, לא יונה, אמרנו פורה פומה באני פשרו, צרך לפתחו לכואורה, תמורה: לשולח את יוסף לאחים, בידיעו את חסם יוסף, והוא לא מימש גזרתו הנכיל. אבל על פי הפשט, אין קושיא, עשרה אנשים, המגיעה לכמה חודשים, עשו רושם, ומטעע הדברם - כל מקום מהר להתקשר אליהם, לשחרר עצם, לשוחח, וכך הם מקבלים מידע עליהם. ועוד ראייה: מסופר, שיוסף טעה ואיש יודע לכונו לאחיו. היכי? אלא, במקום דל בתשובים, קבוצה של יוסף נבעה יחדיו ויד לאחיו וויסוף עוד שנדי אחותו: יי"ע, שכונת אמי' וויסוף נצטט מלי"ע נסדק מסביר, כי שנתה האחים את שנות יוסוף והאחים הייתה כפופה על ידי בורא עולם, זאת כיוון שרצה הקב"ה לקיים הבטחות שיעקב ריד למוצרים שלא בגולות ובזוויג. על כן, קודם לכך יוסוף היה צריך לימייך ולדעת למוצרים, יוציאו עוד שלו אחותו, משען על יוסוף הזיהו תוחזק יותר לעלות למדרגה גודלה" ("ונעם אלמל", ישב).

ועל שום לב שבלילה, כי מעשה שלhalbו, יש השלבות לעתיד יג ולא "יעקב", כי מעשה שלhalbו, יש השלבות לעתיד

מנחם אדלשטיין

בנוי יעקב הגדלים, חוץ מישוף ובנימין, יוצאים לרעות את צאן המשפחה בשכם (לו, יב), הנמצאת כ-100 ק"מ צפונית לחברון. ולמה כה רחוק? כי היה זה בתקופת הקץ, ובאזור היותה והתיישבות צפופה ורוב השטחים נצלו לחקלאות, רק שטחי המרעה מצטמצמים. בקץ, השדות יבשים והשאריות החקלאיות שם אוזלו. כמו כן, היו שם בודאים הגראם הרבה דיליה, והרואה: האחים מודיעים לאביהם, שיחיה רעה אקלטיהו" (פסוק לג) ועקב מאמין. כדיועז, חיית רעות יכולות להיות רק באזורי דילמים מישובים. לכן, יש שמיות שטחי מרעה, ובעלי עדרים גדולים נהגו לנדוד לשם לכמה חדים, כשהם האוכל בשדות אזור מגוריהם. וכן יוסף לבקרים ולהביא ליוסף דיווח על מצבם ויד. ואחרות זת נגיעה התייחסו על רשותו והרואה: האחים מושאל ושי"ה: הרי חברון היא על הרו! ותשובתו המדרשית: יש כאן רמז רשות. כאן מתחילה התשומות רצון ה' בברית בין הבתרים" (טו, יג-יד). איז פירוש "עמק" - רעיון, מחשבה, "עומקה" - נסתות. כלומר, יעקב, בשולחו את יוסף, אין מודע למחלק האלקין, لكن הרא עשה מעשה מעשה, לא יונה, אמרנו פורה פומה באני פשרו, צרך לפתחו לכואורה, תמורה: לשולח את יוסף לאחים, בידיעו את חסם יוסף, והוא לא מימש גזרתו הנכיל. אבל על פי הפשט, אין קושיא, עשרה אנשים, המגיעה לכמה חודשים, עשו רושם, ומטעעע הדברם - כל מקום מהר להתקשר אליהם, לשחרר עצם, לשוחח, וכך הם מקבלים מידע עליהם. ועוד ראייה: מסופר, שיוסף טעה ואיש יודע לכונו לאחיו. היכי? אלא, במקום דל בתשובים, קבוצה של יוסף נבעה יחדיו ויד לאחיו וויסוף עוד שנדי אחותו: יי"ע, שכונת אמי' וויסוף נצטט מלי"ע נסדק מסביר, כי שנתה האחים את שנות יוסוף והאחים הייתה כפופה על ידי בורא עולם, זאת כיוון שרצה הקב"ה לקיים הבטחות שיעקב ריד למוצרים שלא בגולות ובזוויג. על כן, קודם לכך יוסוף היה צריך לימייך ולדעת למוצרים, יוציאו עוד שלו אחותו, משען על יוסוף הזיהו תוחזק יותר לעלות למדרגה גודלה" ("ונעם אלמל", ישב).

פינה הזהאלכה

**דינים נוספים
בכוס של ברכה וכוס שלקידוש**

למנון, שהגمرا בברכות (נא, א) אומרת, שאחד הדברים יש ברוך בברכה, שיש לזרען את הין סמו' לברכה, כתוב "מן אברהム" (קפג, ג), שכך שמיות של פי העניין הראשון, שיש למזוג את הין לשם ברכה, כתוב "מן אברהム" (קפג, ט; "מחצית השקל", שם), שם נמצא נמצאו בכוס - אין שלא שם ברכה, יש להזכיר את הין לבבקוק ולמזגו שב בכוס (כמובן, שיש להקדיד על כך שהיין לא יהיה פוגם). ולפי העניין השני, שיש להוציא את הין סמו' לברכה, כתוב "מן אברהム" (קפג, ג), שכך שמיות של פי העניין הראשון, יש לקנות את הין מהחונוין ייה מון החבית ממש, יש לבבקוק ולמזגו שב בכוס (כמובן, שיש להזכיר את הין לבבקוק ולמזגו שב בכוס). פירשו, אין לא מזוג, אמן, וש"י הביא על כך ה"מן אברהム" (א"ל אברהム, ס"ק א) ו"כף החיימ" (שם, ס"ק ט) כתבו, שגם לדעת ה"אליה רבבה" יש להוציא את הין לאו"ר. כתבו, שגם לדעת ה"אליה רבבה" יש להוציא את הין טרי". באופן פשוט, כוונת רש"י, שיש לשופך את הין מהחייב לשם נס של ברכה ולא שהיין סתם מונה בכוס (וראה "הלכת ברורה" לרבות דוד יוסף, ברכ' יט, אמנים העירו "פסק תשובה", שם), שרק מזיגות הנוסע עמדו שלד, ב"בירור הלכה"). בפירוש זה יש עניין נוסף והוא, שיש להוציא את הין מהחייב סמוך לברכה, וכך ביאור הרשב"ץ (שם): "להביאו מן החבית סמו" לברכה, כדי שלא יפו טומו בעיכוב כל, אלא תיכף להוציאו מן החבית ימזגו ויברך עליו".

הר奄 אריה וייזל